

STŘEPY NOCI

Motýl

Patos smutku puklých srdcí.
Ticho nocí, za nichž bdím.
Luna šeptá vlastní drama,
ale ději nevěřím.

Puškin klesá na kolena.
Krev, slzy a dojetí.
Láska je vždy bezejmenná
ve smrtelném objetí.

Měsícem sonátu skládat.
Chladným svitem preludovat.
Pravou podobu sebe sama
za tichých nocí odhalovat.

S vlnami opilých příbojů pluji.
Na hladinu se deru tmou.
Motýlí křídla třepetají.
Stíny mě už nezklamou.

Nektar z květů saji v letu
a jako Dante se ocitám v pekle.
Můj krok, můj směr
je chůzí po rozbitém skle.

Prodchnutý city, jež rozdat není komu.
Snad rozsypat v poušti ten zbytečný písek.
Zjistit, že ceny mají jen v člověku,
kde mohly vzklíčit, růst, vykvést
a jednoho dne
zvadnout.

Jednoho dne – ještě dnes!

Lekce ticha

Uvolněné rty na tělech oděných spoře.
Potápějící se loď na hladině cizího moře.

Jak děsivé jsou chvíle, když není co říct.
Byla jsi nevěrná, já věrný o to víc.

Vstřebávám trpce slova, jež jsi řekla.
Učím se z ticha, které jsi neodnesla.

Usazená v mé hlavě, jak náhody laciné.
Nedýchám vzrušením; tím je to dnes jiné.

Už nechytám v polích sukni na tvých bocích.
Už nečtu *Nanu*, kterou jsi mi dala o Vánocích.

Zatím nemluvíme, a to nás nutí zůstat
v tom příběhu bez lásky, bez slávy zlých útrap.

Za noci ve vlnách oceánu odhazují vesla.
Stále se učím z ticha, které jsi neodnesla.

Měsíc víno vpíjí

Cizinci v noci, on a ona, naproti sobě
v podivné době beze slova.

Muž a žena. Něco se blýsklo ve stínech očí.
Láska je blízko při tichých krocích.

Míjí se těla, pohledy bezmoci.
Zády k sobě v podivné době jdou cizinci noci.

Měsíc víno vpíjí, jen v srdcích cit se zdráhá.
Cizinci mlčí a noc...
Noc je hořce vlhá.

Chladná lyrika

Mrtvá příroda;
studené tělo s ní
v zahradě sní.

Světlo stále spí.
Nikdo se nepolíbí;
pomoc neslíbí.

Pustá je krajina zas
v tento mdlý zimní čas.

Rampouchy visí
ve stínu stromů
ze střech domů.

Obláček páry
k nebi tiše stoupá;
vzduchem se houpá.

Kočka se sněhu tulí.
Nikdo jí nerozumí.

Noc je vínová
nasáklá krví dětí;
tichých obětí.

Pár tepů touhy
s mým tělem zmítaly.
V zahradě slábly.

Pes pozná vůni sněhu.
Nahrazuje nám něhu.

Chladivá vločka
dopadá na mé čelo.
Snít by se chtělo.

Ptáci odlétli.
Nevěříme na křídla.
Kočka se zvedla.

Sněhulák ruší přírodu
jak člověk u porodu.

Nejistou dobou
se citová výchova
do prsou schová.

Dnes otupělost
nás kojí bez ňader.
Vniká do beder.

V odstínech duhy spíš
naplou hrud' osvěžíš.

Divoký svět bdí;
venku stále schován.
Chraň svůj plán!

Iluze padá
do sněhu sedraná.
Přesto nádherná.

Bovarismus mě ničí
jako had, který syčí.

Potoky vína
vypije každý z nás;
lemují tvář do krás.

Umrzly květy,
v srdcích lidí září.
Víra lehá na oltáři.

Když začnou ústa recitovat
zkus naslouchat.

Pukající srdce nad krásou
jsou víc než lidskou spásou

A slova, když zmizí,
jak bys lásku oprašoval?

Sbírka uschlých lilií
v domě už jen chybí.

Mrtvá příroda,
studené tělo s ní
v zahradě sní.

Kočka se sněhu tulí,
nikdo jí nerozumí.

Sněhová vločka
dopadá na mé čelo
Snít by se chtělo.

Pár nocí touhy
s mým tělem zmítaly
V zahradě roztály.

Pes pozná vůni sněhu
Nahrazuje nám něhu.

Čas se zrcadlí
ve sněhu lépe než my.
Sněží, jsme sami.

Muž na měsíci

Cituprázdné ticho v nás
a poletující vzpomínky.
Vychládající žár z krás,
jež se zamkly v pomnících.

Kristus nese kříž.
Pilát si myje ruce.
Oscara drtí mříž
a opilce stíhá měsíc.

Zvedám nevinné dlaně.
Tak bolest vždy začíná.
Naivně jsem přesvědčen,
že s nocí mě proklíná.

Jsem muž na měsíci
a Ty tam na zemi dole
jsi podivnou směsicí
v tom vybledlém kole.

Běžíš podél mořských vln na pobřeží.
Čas má mnoho slizkých chapadel a nikdo je nestřeží.

Až se víno na vodu promění.

Růže smutkem uvadne.

Napíšu báseň, která nic nezmění,
jenom deprese ochladne.

Stínohry

Stínohry letních nocí
na našich tělech plynou.
Věčnost, ta děvka prolhaná,
brzy vše přikryje hlínou.

Řekni, blankytné! Pověz, bělavá páro!
Mlčením prozrad' mi, osude!
„S kým se teď loučit mám, když dveře zavírám?“

Se zemí krásnou, zemí milovanou?
Těšitelkou srdce, v jejímž lůně spím?
Chřadne a ptá se, když prohlíží svůj kraj:
„Proč růže nevidím, jež zde mají kvést?“

Kráčím-li po cestě, jak poznám,
zda odcházím či přicházím?
A mívám-li lidi, jsem přesto sám?

Šafrány rozkvetly, voní do nocí.
Obzory planou sny napořád.
Kameny odnesli proroci
a v duši hučí vzdoropád.

Rozostření

Černou nocí táhli jsme na kolej,
kde vše bývá nechutně přirozené.

Vzduch dýchal tři promile
a dítě bylo narozené.

Nevěřím, že vystřízlivím
po takových nocích.

Vidím opuštěný kočárek na skále
a snad jako by čekal, až do něho strčím.

Smysly mám rozostřené tmou.

Těžce se držím na nohou.

Čas

Nespi! Nespi! Ještě je čas.
Vše je tak marné v hodinách.

Na každém rtu perly máš,
v očích slzy zakrýváš.

Nesni! Nesni! Už není čas.
Vše je tak marné v každém z nás.

Vlasy máš z hedvábí utkané.
Kůží mě popálíš bez bázně.

Nemluv! Nemluv! Nevnímej čas!
Je marné se milovat.

Tichý dům

Snad zdají se lidem stejné sny,
když usnou v jednom okamžiku.
A poté se hledají uprostřed krajiny
plné šepotů a vzlyků.

Tam strachují se, že zmeškají svůj čas
jako vychladlá káva či tající led.
Žijí pouze pro určitou chvíli,
den za dnem i několik let.

Na konci světa najdou tichý dům
a jen vejdou dovnitř, začne pršet.
Mlčky zde budou spolu sedět;
v bezpečí nevyřčených vět vše vědět.

Není nám příjemně v posteli,
kde oba tajíme vzpomínky.
Muž, který čekal na vlak
a žena hledající hodinky.

Čekám, až usne první,

než zavřu oči sám.

Děsím se společných snů s někým,

koho jen málo znám.

0:28

Odházím odsud; z nás už nic nezbyvá.

Ještě doufáš, že se někdy vrátím;
ale slyšíš, jak v dálce pocit doznívá,
že něco blízkého ztrácím?

Nechutná mi náruč prázdná
chladem třesoucích se paží.
Tato chvíle, věru soustrastná,
oba nás děsí neznámou ráží.

Pod měděnou oblohou kráčím sám;
z cesty se snažím prach marně smést;
s rosou si zrána vděčně povídám
a na loukách vidím tvé tváře kvést.

Věřím, že se vrátím v lepší době;
jako posel dnů skrytých v růžin květ;
jako vůně směřující pouze k Tobě;
jako muž, s kterým obejmeš celý svět.

Stlaní

Snad nejsem básník budoucnosti,
však chci mít svůj svět poezie
a vztahy založené na vroucnosti;
já chci být člověk, který ještě žije!

Za nocí básním ve slovech
o horečce milostných citů;
o chuti stoupat k nebi po schodech
a dolů snést kousek blankytu.

Růžemi ustelu ti cestu k sobě.
Ach, padají lehce přes rameno.
Poznám tvou vůni v jakékoliv době;
z tisíce krás řeknu jen tvé jméno.

To pro ně básně nepřestanu psát;
v rýmech znovu a znovu slibovat,
že budu si tě vážit, a někdy se i bát,
až bezmála tě začnu opravdu milovat.

Mezi stropy

noc šla jasná, ale lidé spali

mezi stropy,

kde po zdech se stíny táhly

do kopců a do údolí,

ale všude to člověka bolí,

jak je spolu osamělý,

málem ve smrti,

která si bere vše kromě těla

a láká

zahradou modrých květů

jen cesty k nim

není